

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 128

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 14 martie 2001

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
DECRETE				
90.		Opinii separate.....	10-11	
— Decret pentru conferirea Ordinului național <i>Serviciul Credincios</i> în grad de <i>Cavaler</i>	2	Decizia nr. 55 din 21 februarie 2001 privind constituționalitatea prevederilor art. 35 lit. a), ale art. 49 alin. 1, ale art. 101 alineatul final și ale art. 134 alin. 2 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat.....	11-15	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 226 din 16 noiembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f ¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările ulterioare	2-4	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
Decizia nr. 233 din 21 noiembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului Consiliului de Stat nr. 251/1978 privind pensiile și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților, modificat prin Legea nr. 28/1990	4-6	100.	— Ordin al ministrului turismului pentru modificarea anexei la Ordinul președintelui Autorității Naționale pentru Turism nr. 141/1999 privind aprobarea nivelului tarifelor percepute pentru prestările de servicii efectuate de Oficiul de Autorizare și Control în Turism (O.A.C.T.).....	15
Decizia nr. 243 din 23 noiembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 261 alin. 3, raportat la art. 92 alineatul ultim din Codul de procedură civilă.....	6-8	ACTE ALE COMISIEI NAȚIONALE A VALORILOR MOBILIARE		
Decizia nr. 3 din 16 ianuarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului	8-9	1.	— Ordin pentru abrogarea Regulamentului nr. 6/1998 privind organizarea și funcționarea organismului de autoreglementare pentru piețele reglementate de valori mobiliare.....	16

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****pentru conferirea Ordinului național *Serviciul Credincios*
în grad de *Cavaler***

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 99 din Constituția României, precum și ale art. 4 alin. (1) și alin. (2) lit. c), ale art. 6 lit. A pct. II și ale art. 11 alin. (1) pct. I din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României,

la propunerea ministrului educației și cercetării,
pentru a răsplăti cei peste 30 de ani dedicați învățământului ca profesor de istorie și director al Liceului Teoretic „Grigore Ghica Voevod“ din Dorohoi,

cu prilejul împlinirii vârstei de 95 de ani,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se conferă Ordinul național *Serviciul Credincios* în grad de *Cavaler* domnului profesor Gheorghe Romandașu.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

**În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.**

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

București, 9 martie 2001.
Nr. 90.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E**CURTEA CONSTITUŢIONALĂ****D E C I Z I A Nr. 226**

din 16 noiembrie 2000

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997
privind taxele judiciare de timbru, cu modificările ulterioare**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Traian Filip Ralu în Dosarul nr. 1.329/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neînte-meiată, invocând în acest sens practica jurisdicțională în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 mai 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.329/2000, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Traian Filip Ralu.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 54 din Constituție întrucât, introducând o derogare de la regimul general al acțiunilor în justiție evaluabile în bani, se înlesnesc arbitrariul și abuzul de drept, transformând în acest mod instituția „daunelor morale” într-o sursă de venituri și într-un instrument de presiune asupra libertății de exprimare și dreptului de informare, valori garantate de Constituție. În același sens evocă „luările de poziții ale Clubului Român de Presă și în general ale ziaristilor, care au semnalat anomalii născute, consecință a abuzului de drept în pretinderea de daune morale, mai ales în domeniul presei”. Față de escaladarea cuantumului daunelor morale „se încearcă transformarea procesului civil într-o armă de jugulare a libertății de exprimare, fiindcă în cazul în care informațiile ziaristului au caracter denigrator, se putea acționa pe calea dreptului penal unde este necesară prezența părții vătămate la proces”. În continuare se prezintă anumite stări de fapt, calificate drept anomalii, care au devenit posibile datorită caracterului neconstituțional al dispoziției legale criticate. Aceleași prevederi contravin și dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Constituție, pentru că regimul derogator al prevederilor „nu corespunde cerințelor statului de drept și garantării dreptății”; se creează astfel un regim de inegalitate între cei care pretind daune evaluabile în bani, și anume între cei care au suferit prejudicii materiale în raport cu cei care au suferit doar prejudicii morale. Se mai susține că textul care face obiectul excepției transformă justiția într-un instrument de presiune asupra libertății de exprimare și că transferă asupra reclamantului prerogativa legiuitorului de a stabili competența materială a instanțelor judecătorești.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, deoarece orice faptă a omului cauzatoare de prejudicii atrage răspunderea acestuia, potrivit prevederilor art. 998 din Codul civil, iar cetățenii au dreptul să ceară ziaristilor să furnizeze informații cu onestitate și respect pentru adevăr.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că dispoziția legală criticată a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000 pentru unele măsuri privind soluționarea cererilor referitoare la acordarea de despăgubiri pentru daunele morale, însă prin modificarea adusă s-a conservat soluția legală, situație în care Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate. Cu privire la fondul criticii de neconstituționalitate se arată că libertatea de exprimare, care se integrează în principiul constituțional al garantării drepturilor și libertăților cetățenilor, nu este o libertate absolută, deoarece „[...] nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine” [art. 30 alin. (6) din Constituție].

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la

prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

I. Prin Încheierea din 17 mai 2000 a Tribunalului București — Secția a IV-a civilă Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, dispoziții introduse prin pct. 4 al art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1998 și modificate prin Legea nr. 112/1998 privind aprobarea acestei ordonanțe (lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 9 iunie 1998). Aceste dispoziții au următorul cuprins: „*Sunt scutite de taxe judiciare de timbru acțiunile și cererile, inclusiv cele pentru exercitarea căilor de atac, referitoare la: [...]*”

f¹) *stabilirea și acordarea de despăgubiri pentru daunele morale aduse onoarei, demnității sau reputației unei persoane fizice.*”

Ulterior sesizării Curții Constituționale, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000 pentru unele măsuri privind soluționarea cererilor referitoare la acordarea de despăgubiri pentru daunele morale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 23 mai 2000, au fost aduse modificări lit. f¹) a art. 15 din Legea nr. 146/1997, care în prezent are următorul cuprins: „*stabilirea și acordarea de despăgubiri persoanei fizice pentru daunele morale aduse onoarei, demnității, reputației, vieții intime, familiale sau private, ori dreptului la imagine.*”

În jurisprudența sa Curtea Constituțională a statuat în mod constant că, atunci când, după ridicarea excepției de neconstituționalitate, dispoziția legală a fost modificată, excepția poate să fie examinată, dacă textul legal în noua sa redactare conservă substanța reglementării inițiale. De aceea, având în vedere că această cerință este îndeplinită, Curtea urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 în forma modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000.

II. Autorul excepției de neconstituționalitate critică dispozițiile art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997, astfel cum a fost modificată, întrucât acestea contravin prevederilor art. 1 alin. (3) și ale art. 54 din Constituție, texte având următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (3): „*România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.*”

— Art. 54: „*Cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate sub aspectul criticii privind încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) Curtea constată că instituirea unor excepții — cum este aceea din speță — de la regula generală a plății taxelor judiciare de timbru este o prerogativă exclusivă a legiuitorului. Potrivit prevederilor art. 138 alin. (1) din Constituție, „*Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege.*” Stabilirea prin lege a unor excepții de la plata taxelor de timbru trebuie să fie în concordanță cu prevederile art. 53 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și taxe, la cheltuielile publice,*” în

măsura în care în situații diferite această obligație este prevăzută de lege. Întrucât legiuitorului îi aparține competența exclusivă de a reglementa cu privire la taxe și impozite, se observă că adoptarea unei anumite politici fiscale în materia taxelor judiciare de timbru nu aduce atingere prevederilor constituționale referitoare la statul de drept.

Curtea consideră ca fiind neîntemeiat și argumentul potrivit căruia prin textul de lege criticat s-ar institui un

instrument de presiune asupra libertății de exprimare și s-ar aduce astfel atingere principiului exercitării cu bună-credință a drepturilor și libertăților, prevăzut în art. 54 din Constituție. Astfel Curtea reține că libertatea de exprimare nu este absolută, întrucât, potrivit art. 30 alin. (6) din Constituție, aceasta „nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Traian Filip Ralu în Dosarul nr. 1.329/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 noiembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 233

din 21 noiembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului Consiliului de Stat nr. 251/1978 privind pensiile și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților, modificat prin Legea nr. 28/1990

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului Consiliului de Stat nr. 251/1978 privind pensiile și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților, modificat prin Legea nr. 28/1990, excepție ridicată de Aurel Mastacan în Dosarul nr. 2.367/1999 al Curții Supreme de Justiție — Secția de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților (Aurel Mastacan și Direcția generală de muncă și protecție socială a județului Buzău), față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, considerând că prin dispozițiile legale criticate nu se încalcă prevederile art. 16 alin. (1) și nici ale art. 43 alin. (2) din Constituție, întrucât și alte categorii

socioprofesionale beneficiază de reglementări speciale privind drepturile de asigurări sociale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 februarie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 2.367/1999, **Curtea Supremă de Justiție — Secția de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului Consiliului de Stat nr. 251/1978 privind pensiile și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților**, excepție ridicată de Aurel Mastacan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că prin dispozițiile criticate se încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece pensiile și celelalte drepturi de asigurări sociale pentru salariați sunt stabilite potrivit Legii nr. 3/1977 privind pensiile de asigurări sociale de stat și asistența socială. În opinia autorului excepției Legea nr. 3/1977 ar trebui să se aplice și în ceea ce privește pensiile și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților, deoarece consideră că „Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat asimilează pe avocați cu salariații în ceea ce privește stabilirea drepturilor la pensie”. Autorul invocă, de asemenea, reglementările internaționale în domeniu — fără

însă a le menționa, considerând că neaplicarea acestor reglementări contravine prevederilor art. 20 din Constituție. De asemenea, afirmă că dispozițiile Decretului Consiliului de Stat nr. 251/1978 contravin și art. 43 alin. (2) din Constituție, fără însă a motiva în ce constă această încălcare.

Curtea Supremă de Justiție — Secția de contencios administrativ, exprimându-și opinia, arată că excepția este nefondată, întrucât existența unui sistem de pensio-nare propriu unei anumite categorii socioprofesionale nu contravine principiului constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că Decretul nr. 251/1978 cuprinde reglementări privind pensiile avocaților, constituind o lege specială în domeniu. Faptul că o anumită categorie socioprofesională, și anume cea a avocaților, beneficiază de un sistem de pensionare propriu nu contravine prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție. În continuare Guvernul arată că dispozițiile criticate nu contravin nici prevederilor art. 43 alin. (2) din Legea funda-mentală, deoarece prin acest act normativ sunt reglementate drepturile ce se cuvin avocaților privind asig-urările sociale; în concluzie, se susține că reglementarea acestor drepturi printr-o lege specială constituie tocmai o aplicare a prevederilor constituționale potrivit cărora formele de asistență socială sunt prevăzute de lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, susținerile autorului excepției, punctul de vedere al Guvernului, raportul întoc-mit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dis-pozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de necon-stituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Decretului Consiliului de Stat nr. 251/1978 pri-vind pensiile și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților, modificat prin Legea nr. 28/1990, dispoziții care, în opinia autorului excepției, ar contraveni prevederilor art. 16 alin. (1) și ale art. 43 alin. (2) din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că asupra unor dispoziții din Decretul nr. 251/1978 s-a pronunțat anterior prin Decizia nr. 32 din 13 aprilie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 15 septembrie 1994, prin care:

— a admis în parte excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 1 teza a doua din Decretul Consiliului de Stat nr. 251/1978, constatând că aceste dis-poziții referitoare la interdicția primirii în avocatură a pensi-onarilor din alte sectoare de activitate sunt abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, fiind contrare art. 38, 43 și 49 din Constituție;

— a respins excepția de neconstituționalitate referitoare la art. 49 din același decret.

Având în vedere prevederile art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, conform cărora „*Nu pot face obiec-tul excepției [...] prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*“, rezultă că, potrivit alin. (6) al aceluiași arti-col, excepția referitoare la dispozițiile art. 5 alin. 1 teza a doua din Decretul Consiliului de Stat nr. 251/1978 privind pensiile și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților urmează să fie respinsă ca fiind inadmisibilă.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a celorlalte dispoziții ale Decretului Consiliului de Stat nr. 251/1978, Curtea constată următoarele:

I. O primă critică de neconstituționalitate se referă la faptul că dispozițiile Decretului Consiliului de Stat nr. 251/1978 contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări*“. Se con-sideră că dispozițiile criticate încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi, întrucât pensiile și celelalte drepturi de asigurări sociale pentru salariați sunt stabilite prin Legea nr. 3/1977, act normativ care, în opinia autorului excepției, ar trebui aplicat și avocaților.

Curtea Constituțională constată că acest motiv de neconstituționalitate nu poate fi reținut, deoarece existența sistemului propriu de asigurări sociale ale avocaților, diferit de cel al asigurărilor sociale de stat, reprezintă o soluție bazată pe opțiunea legiuitorului, care are la bază diferențele existente, pe de o parte, între statutul avocaților care exercită o profesie liberă și independentă, cu o orga-nizare și funcționare independente, și, pe de altă parte, statutul salariatului ale cărui raporturi juridice cu unitatea care l-a angajat sunt reglementate de Codul muncii.

Sub acest aspect nu poate fi primită susținerea autoru-lui excepției potrivit căreia Legea nr. 51/1995 pentru orga-nizarea și exercitarea profesiei de avocat îi asimilează pe avocați cu salariații în ceea ce privește stabilirea drepturilor de pensie. Potrivit art. 28 din Legea nr. 51/1995 avocatul este îndreptățit la asigurare socială în condițiile prevăzute de legea Casei de Asigurări a Avocaților, care, potrivit art. 70 din Legea nr. 51/1995, are scopul stabilirii și acordării pensiilor și ajutoarelor sociale convenite avocaților și urmașilor acestora, cu drepturi proprii la pensie, în condițiile prevăzute de legea specială.

Curtea Constituțională, în jurisprudența sa referitoare la principiul egalității în fața legii și al nediscriminării, a stabi-lit constant, în deplin acord cu jurisprudența în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului, că principiul egalității nu este sinonim cu uniformitatea și că pentru situații dife-rite poate exista un tratament juridic diferit, recunoscându-se dreptul la diferență. Astfel sunt, de exem-ple: Decizia nr. 70 din 15 decembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 27 decembrie 1993, și Decizia nr. 139 din 19 noiembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 7 din 20 ianuarie 1997.

În același sens Curtea Constituțională, dând curs dis-pozițiilor art. 11 și 20 din Constituție, referitoare la raportul dintre reglementările interne și cele internaționale, constată că principiul egalității își găsește expresia în numeroase acte internaționale, printre care unul dintre cele mai recente este Carta socială europeană revizuită, adoptată la Strasbourg la 3 mai 1996 și ratificată de România prin Legea nr. 74 din 3 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 4 mai 1999.

II. Cea de-a doua critică de neconstituționalitate se referă la încălcarea prevederilor art. 43 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*Cetățenii au dreptul la pensie [...]*

și la alte forme de asistență socială prevăzute de lege“. În opinia autorului excepției existența sistemului propriu de asigurări sociale ale avocaților ar reprezenta o privare a acestor persoane de dreptul la pensie ori la alte forme de asigurare socială.

Curtea constată că nici acest motiv de neconstituționalitate nu poate fi reținut, întrucât alin. (2) al art. 43 din Constituție trebuie înțeles în sensul că formele de asistență socială fiind prevăzute de lege, este la latitudinea legiuitorului organizarea sistemului sau a sistemelor în cadrul cărora cetățenii își realizează drepturile de asigurări sociale. Or, prevederile legale criticate sunt menite să asigure tocmai realizarea acestui drept. Aceasta nu are însă sem-

nificația că un sistem unic de pensionare nu ar fi posibil, cu condiția, bineînțeles, ca el să fie stabilit prin lege; într-adevăr Constituția nu cuprinde prevederi privind organizarea formelor de asigurări sociale ori de asistență socială, lăsând aceasta pe seama legii.

În acest sens este soluția adoptată prin Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, care consacra principiul unicității sistemului public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, principiu potrivit căruia statul organizează și garantează sistemul public bazat pe aceleași norme de drept [art. 2 lit. a) din lege].

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 1 teza a doua din Decretul Consiliului de Stat nr. 251/1978 privind pensiile și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților, modificat prin Legea nr. 28/1990, excepție ridicată de Aurel Mastacan în Dosarul nr. 2.367/1999 al Curții Supreme de Justiție — Secția de contencios administrativ.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate privind celelalte dispoziții ale Decretului nr. 251/1978, excepție ridicată de același autor.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 noiembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 243 din 23 noiembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 261 alin. 3, raportat la art. 92 alineatul ultim din Codul de procedură civilă

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 266 alineatul ultim, devenit art. 261 alin. 3 (ca urmare a modificărilor și completărilor aduse prin Ordonanța Guvernului nr. 13/1998), raportat la art. 92 alineatul ultim din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Petre Oprea în Dosarul nr. 140/2000 al Tribunalului Buzău — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției și a Federalcoop Buzău, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, considerând că prin textele de lege criticate nu se încalcă principiul liberului acces la justiție, consfințit prin art. 21 din Constituție, cum de altfel nici una dintre dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 nu aduce atingere acestui principiu fundamental. Se mai arată că această ordonanță a mai fost supusă criticilor de neconstituționalitate, Curtea Constituțională stabilind prin deciziile sale că dispozițiile criticate sunt conforme prevederilor constituționale. Se consideră în final că, neinvocându-se elemente noi de natură să justifice schimbarea jurisprudenței Curții, excepția este neîntemeiată și de aceea se solicită respingerea acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 februarie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 140/2000, **Tribunalul Buzău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 266 alineatul ultim, raportat la art. 92 alineatul ultim din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Petre Oprea.

În motivarea excepției autorul acesteia arată că, de vreme ce art. 92 din Codul de procedură civilă prevede că actul de procedură privind comunicarea unei hotărâri judecătorești prin afișare este recunoscut ca valabil, pe cale de consecință dispozițiile privitoare la termene și la sancțiunea decăderii părților din drepturile lor procesuale în caz de nerespectare a acestora sunt pe deplin valabile. Or, susține autorul excepției, în aceste condiții accesul la justiție „este îngrădit de o dispoziție legală ce consacră o procedură dubioasă, îndoielnică, de comunicare a hotărârilor judecătorești supuse unui termen de declanșare a controlului judiciar“.

Tribunalul Buzău — Secția civilă, exprimându-și opinia, arată că articolele criticate nu contravin dispozițiilor art. 24 și ale art. 21 alin. (2) din Constituție, excepția ridicată fiind neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând, pe de o parte, că reglementarea competenței instanțelor și a procedurii de judecată se face, potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, prin lege, iar pe de altă parte, că aspectele invocate de autorul excepției „nu vizează o problemă de neconstituționalitate, ci una ce ține atât de obligația cunoașterii legii, cât și de aplicarea acesteia“. Guvernul observă că alin. 3 al art. 266 din Codul de procedură civilă, care face obiectul excepției de neconstituționalitate, a fost abrogat prin Ordonanța Guvernului nr. 13/1998. Conținutul acestui text a fost însă preluat în alin. 3 al art. 261 din același cod, „fiind integrat în ansamblul dispozițiilor exprese prin care ordonanța menționată asigură exercitarea drepturilor părților în proces, prin comunicarea, în anumite termene, atât a soluției pronunțate, cât și a motivelor hotărârii“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, susținerile autorului excepției, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Analizând excepția ridicată, Curtea observă că încheierea de sesizare indică drept obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 266 alineatul ultim, raportat la art. 92 alineatul ultim din Codul de procedură civilă.

Cu privire la obiectul excepției ridicate Curtea constată că prin Ordonanța Guvernului nr. 13 din 29 ianuarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 30 ianuarie 1998, alin. 3 al art. 266 a fost abrogat. Potrivit dispozițiilor aceleiași ordonanțe conținutul acestui articol a fost însă reprodus la art. 261 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Așa fiind, având în vedere că soluția legislativă de principiu din textul de lege modificat a fost preluată din textul anterior modificării, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor art. 261 alin. 3, raportat la art. 92 alineatul ultim din Codul de procedură civilă, texte care au următoarea redactare:

– Art. 261 alin. 3: *„Hotărârea se va comunica părților, în copie, în cazul în care aceasta este necesar pentru curgerea termenului de exercitare a unei căi ordinare de atac. Comunicarea se va face în termen de 7 zile de la pronunțarea hotărârii.“*

– Art. 92 alineatul ultim: *„Dispozițiile prezentului articol se aplică și la comunicarea sau notificarea oricărui alt act de procedură.“*

Textul constituțional considerat ca fiind încălcat prin dispozițiile legale criticate este art. 21, potrivit căruia: *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngrădi exercitarea acestui drept.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin nici una dintre dispozițiile legale criticate nu se aduce atingere principiului fundamental al liberului acces la justiție, consacrat prin art. 21 din Constituție, deoarece termenele prevăzute pentru exercitarea căilor de atac nu constituie piedici în exercitarea dreptului oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. Dimpotrivă, aceste reguli, care se încadrează în categoria normelor de procedură, sunt stabilite tocmai în vederea exercitării în condițiile legii a acestui drept.

Din această perspectivă Curtea observă că dispozițiile legale criticate (care sunt norme procedurale) respectă și prevederile art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora *„Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege“*.

De altfel constituționalitatea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă a mai fost controlată de Curtea Constituțională. Astfel, prin Decizia nr. 177 din 16 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 640 din 29 decembrie 1999, s-a reținut că „este nerelevantă invocarea, de către autorul excepției, a dispozițiilor art. 21 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora nici o lege nu poate îngrădi exercitarea accesului liber la justiție, deoarece reglementările ordonanței examinate nu au nici o legătură cu acest drept constituțional“. De asemenea, prin Decizia nr. 135 din 5 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 532 din 1 noiembrie 1999, s-a subliniat că aceste prevederi „nu îngădesc nici dreptul la exercitarea căilor de atac, oricare dintre părțile în proces, nemulțumită de soluția instanței de judecată, putând exercita căile legale de atac după comunicarea hotărârii instanței, motivele apelului sau ale recursului putând fi redactate după motivarea acesteia“.

Prin urmare, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să schimbe această jurisprudență, Curtea constată că atât considerentele acestor decizii, cât și soluțiile pronunțate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 261 alin. 3, raportat la art. 92 alineatul ultim din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Petre Oprea în Dosarul nr. 140/2000 al Tribunalului Buzău — Secția civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 noiembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 3

din 16 ianuarie 2001

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Legea nr. 112/1995
pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe,
trecute în proprietatea statului**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, excepție ridicată de Sorin Barbu în Dosarul nr. 11.021/1999 al Judecătoria Brașov.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca fiind neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale referitoare la constituționalitatea textului criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 octombrie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 11.021/1999, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului**, excepție ridicată de Sorin Barbu într-o cauză având ca obiect constatarea nulității parțiale a contractului de vânzare-cumpărare a unui imobil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că art. 9 din Legea nr. 112/1995 contravine art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece „chiriașii majori care nu mai formează familie cu titularul de contract sunt prejudiciați de lege”, deși de „prevederile capitolului III din Legea nr. 112/1995, inclusiv de art. 9, trebuie să beneficieze toți chiriașii care au drepturi locative proprii și care au capacitatea de a încheia acte juridice”.

Judecătoria Brașov, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece nu se poate „reține discriminarea chiriașului titular de contract de ceilalți chiriași cu drepturi locative proprii”.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată. În susținerea acestui punct de vedere se arată că „art. 9 din Legea nr. 112/1995 este un text de protecție în favoarea chiriașilor titulari de contract ai apartamentelor ce nu se restituie în natură foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora”. În ceea ce privește categoria persoanelor care pot cumpăra apartamentele în care locuiesc în calitate de chiriaș se apreciază că „dreptul locativ se dobândește nu numai de către titularul contractului, dar și de către alte persoane prevăzute în contract care urmează să locuiască cu titularul”, persoane în favoarea cărora legea prevede „și beneficiul continuării raportului de locațiune chiar și în lipsa titularului”. În sprijinul acestor susțineri se invocă Decizia nr. 485 din 2 decembrie 1997, prin care Curtea Constituțională s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea art. 9 din Legea nr. 112/1995.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, prevederi al căror conținut este următorul: „*Chiriașii titulari de contract ai apartamentelor ce nu se restituie în natură foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora pot opta, după expirarea termenului prevăzut la art. 14, pentru cumpărarea acestor apartamente cu plata integrală sau în rate a prețului.*

De prevederile alineatului precedent beneficiază și chiriașii care ocupă spații locative realizate prin extinderea spațiului inițial construit.

În cazul vânzării apartamentelor cu plata în rate, la încheierea contractului se va achita un avans de minimum 30% din prețul apartamentului. Ratele lunare pentru achitarea contravalorii apartamentului se vor eșalona pe o perioadă de maximum 15 ani, cu o dobândă reprezentând jumătate din dobânda de referință stabilită anual de Banca Națională a României.

Tinerii căsătoriți, în vârstă de până la 30 de ani, precum și persoanele trecute de 60 de ani vor plăti un avans de 10%, iar plata în rate lunare se eșalonează pe o perioadă de maximum 20 de ani.

Comisionul convenit unităților specializate care evaluează și vând apartamente este de 1% din valoarea acestora.

Fac excepție de la prevederile alin. 1 chiriașii titulari sau membrii familiei lor — soț, soție, copii minori — care au dobândit sau au înstrăinat o locuință proprietate personală după 1 ianuarie 1990, în localitatea de domiciliu.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, excepție ridicată de Sorin Barbu în Dosarul nr. 11.021/1999 al Judecătoriei Brașov.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 ianuarie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Chiriașii care nu dispun de posibilități materiale pentru a cumpăra apartamentul în care locuiesc pot să rămână în continuare în spațiul locativ respectiv, plătind chiria stabilită prin lege.

Apartamentele dobândite în condițiile alin. 1 nu pot fi înstrăinate 10 ani de la data cumpărării.“

Autorul excepției consideră că textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că prevederile art. 9 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, text potrivit căruia Curtea „*hotărăște asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor.*“ Astfel, prin Decizia nr. 485 din 2 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 143 din 8 aprilie 1998, Curtea Constituțională, respingând excepția de neconstituționalitate a art. 9 din Legea nr. 112/1995, a statuat că aceste dispoziții nu contravin art. 16 alin. (1) din Constituție. Pentru a pronunța această soluție Curtea a reținut că textul de lege criticat „*acordă posibilitatea tuturor chiriașilor titulari ai unor contracte de închiriere a apartamentelor în care locuiesc de a opta între a cumpăra aceste apartamente, după expirarea termenului prevăzut la art. 14 din lege, sau de a rămâne în continuare chiriași.*“

Deoarece nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Cu referire la categoria persoanelor care pot cumpăra apartamentele în care locuiesc, Curtea Constituțională constată că, în condițiile legii, toți membrii familiei dobândesc, în baza contractului de închiriere, drepturi locative proprii și egale cu ale titularului contractului de închiriere. Prin urmare, dreptul de a cumpăra apartamentele îl au, deopotrivă, toți chiriașii care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege în acest sens.

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

OPINIE SEPARATĂ

Considerăm că soluția care se impunea în speță era cea de respingere a sesizării Curții Constituționale ca fiind inadmisibilă, iar nu cea de respingere ca fiind neîntemeiată.

Potrivit art. 2 alin. (3) teza finală din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale (republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 187 din 7 august 1997): „[...] *Curtea Constituțională nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțeleșului său contrar Constituției.*”

De aceea nu intră în competența Curții Constituționale realizarea, precum în speță, a controlului asupra corectitudinii interpretării restrictive ori a celei extensive a dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 112/1995, așadar spre a decide fie că numai titularul contractului de închiriere are dreptul să cumpere apartamentul în care locuiește cu chirie (interpretarea restrictivă), fie că au acest drept, pe lângă titularul contractului de închiriere, și celelalte persoane cărora legea le recunoaște drepturi locative proprii și egale asupra locuinței deținute cu chirie (interpretarea extensivă).

Prin decizia la care se referă prezenta opinie separată Curtea Constituțională se pronunță asupra unei probleme de control al constituționalității (dacă sunt ori nu sunt constituționale dispozițiile art. 9 din Legea nr. 112/1995), și anume trăgându-se concluzia caracterului constituțional al textului de lege controlat, dar numai după ce este soluționată — de această dată prin depășirea atribuțiilor Curții Constituționale — și o problemă de drept civil (determinarea sferei persoanelor care au dreptul să dobândească proprietatea asupra locuinței deținute cu chirie,

pe calea prevăzută de art. 9 din Legea nr. 112/1995), și anume optându-se pentru interpretarea extensivă (pentru care, de altfel, optează în opinia separată formulată și domnul judecător Kozsokár Gábor, dar trăgându-se, sub aspectul controlului de constituționalitate, altă concluzie decât cea a deciziei pronunțate cu majoritate de voturi). În realitate însă soluționarea problemei de drept civil enunțate intră în competența celor însărcinați să aplice dispozițiile legale menționate, ceea ce în speță — având în vedere că s-a declanșat un litigiu aflat pe rolul unei instanțe judecătorești — are semnificația că instanța judecătorească însăși trebuia să precedeze la interpretarea dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 112/1995 (optând, prin hotărârea pe care urmează să o pronunțe, între argumentele care sprijină interpretarea restrictivă și cele care sprijină interpretarea extensivă), iar nu să admită cererea uneia dintre părțile procesului pentru sesizarea Curții Constituționale în cadrul procedurii prevăzute la art. 144 lit. c) din Constituție.

Față de cele de mai sus rezultă că, întrucât în speță sesizarea Curții Constituționale s-a făcut în privința unui domeniu care nu intră în competența Curții, stabilită expres și limitativ prin art. 144 din Constituție, această sesizare trebuia respinsă de Curtea Constituțională ca fiind inadmisibilă, la fel cum în jurisprudența sa constantă Curtea a procedat ori de câte ori a fost sesizată de instanțele judecătorești prin încălcarea dispozițiilor art. 2 alin. (3) teza finală din Legea nr. 47/1992, republicată, dispoziții care nu permit Curții Constituționale să se pronunțe asupra modului de interpretare a dispozițiilor legale.

Lucian Mihai

Florin Bucur Vasilescu

OPINIE SEPARATĂ

Apreciem că soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate, adoptată cu votul majorității membrilor Curții, este greșită sub două aspecte:

1. Critica de neconstituționalitate a fost formulată împotriva întregului art. 9 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, iar soluția Curții Constituționale s-a pronunțat cu privire la acest articol, dar în realitate au fost vizate doar dispozițiile alin. 1 al art. 9, privind determinarea chiriașilor care pot opta pentru cumpărarea apartamentelor locuite.

Raportând soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate la considerentele deciziei la care se referă prezenta opinie separată, potrivit cărora „Cu referire la categoria persoanelor care pot cumpăra apartamentele în care locuiesc, Curtea Constituțională constată că, în condițiile legii, toți membrii familiei dobândesc, în baza contractului de închiriere, drepturi locative proprii și egale cu ale titularului contractului de închiriere. Prin urmare, dreptul de a cumpăra apartamentele îl au, deopotrivă, toți chiriașii care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege în acest sens”, observăm că această decizie constituie o soluție de interpretare a textului de lege supus controlului de constituționalitate, adoptată contrar dispozițiilor art. 2 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit cărora „*De asemenea, Curtea Constituțională nu se poate pro-*

nunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțeleșului său contrar Constituției.”

Interpretarea dată textului de lege examinat este una extensivă și contrară înțeleșului real al textului, care acordă dreptul de opțiune pentru cumpărarea apartamentului sau pentru închirierea în continuare a acestuia unei singure persoane, respectiv titularului contractului de închiriere. Curtea, pentru a ajunge la concluzia că textul de lege examinat este constituțional, a considerat că toți membrii familiei au drepturi egale cu cele ale titularului contractului de închiriere și în privința opțiunii de a cumpăra apartamentul, interpretare contrară înțeleșului real al textului.

2. Considerăm că alin. 1 al art. 9 din Legea nr. 112/1995 are un înțeleș contrar prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și interzic orice fel de privilegii sau discriminări, motiv pentru care se impunea constatarea neconstituționalității textului de lege criticat prin excepția ridicată.

Formal, fiecare contract de închiriere are un titular, persoana care reprezintă familia sau care a obținut repartiția pentru apartament din cota unității sau a instituției la care era angajată. Această calitate de titular al contractului de închiriere a reprezentantului familiei nu îi conferă o situație privilegiată. Toate celelalte persoane înscrise în contract în calitate de membri ai familiei și de locatari principali au drepturi locative egale. Prin urmare, în mod real, titularul

contractului de închiriere și ceilalți locatari principali se află într-o situație identică, sunt subiecți ai aceluiași raport juridic, fapt ce impune și un tratament juridic identic.

Dispozițiile alin. 1 al art. 9 din Legea nr. 112/1995, acordând dreptul de a opta pentru cumpărarea apartamentului numai titularului contractului de închiriere,

instituie un tratament juridic inegal, discriminatoriu, privilegiindu-l pe titular în detrimentul celorlalți beneficiari ai aceluiași contract. Pentru aceste motive dispozițiile legale menționate sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

Kozsokár Gábor

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 55

din 21 februarie 2001

privind constituționalitatea prevederilor art. 35 lit. a), ale art. 49 alin. 1, ale art. 101 alineatul final și ale art. 134 alin. 2 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat

Prin Adresa nr. XIV/50 din 16 ianuarie 2001 secretarul general al Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale sesizarea Grupului parlamentar al Partidului România Mare referitoare la neconstituționalitatea unor prevederi din Regulamentul Camerei Deputaților, astfel cum a fost modificat și completat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 5 din 12 ianuarie 2001.

Sesizarea este semnată de un număr de 80 de deputați, și anume: Corneliu Ciontu, Augustin Lucian Bolcaș, Anghel Stanciu, Gheorghe Ariton, Damian Brudașca, Nicolae Leonăchescu, Nicu Cojocaru, Nicoară Creț, Costache Mircea, Emil Crișan, Nicolae Enescu, Văsălie Moiş, Adrian Moisoiu, Mircea Bucur, Radu Ciuceanu, George Dumitru Moisescu, Gheorghe Dinu, Florina Ruxandra Jipa, Valentin Vasilescu, Gelil Eserghep, Ștefan Baban, Angela Bogeia, Cristian Valeriu Buzea, Valentin Păduroiu, Mihaela Ionescu, Ludovic Mardari, Vasile Predică, Gheorghe Pribeanu, Octavian-Mircea Purceld, Dănuț Saulea, Ion Mocioi, Daniela Buruiană-Aprodu, Raj Tunaru, Marcu Tudor, Codrin Ștefănescu, Ilie Merce, Constantin Duțu, Constanța Popa, Nicolae-Doru Florescu, Octavian Sadici, Vlad-Gabriel Hogeia, Iulian Mincu, Ludovic Abiței, Adrian Mărăcineanu, Mitică Bălăeț, Paul Șnaider, Dumitru Puzdrea, Doru Dumitru Palade, Marinache Vișinescu, Constantin Bucur, Zisu Stanciu, Ioan Bâldea, Leonida Lari-Iorga, Daniel Ionescu, Smaranda Ionescu, Grigore Emil Rădulescu, Iancu Holtea, Ștefan Lăpădat, Sever Meșca, Nicolae Vasilescu, Dumitru Dragomir, Lazăr Dorin Maior, Ioan Mihai Năstase, Mitzura Domnica Arghezi, Costel Marian Ionescu, Eugen Lucian Pleșa, Lia-Olguța Vasilescu, Luca Ștefănoiu, Constantin Florentin Moraru, Ion Dolănescu, Zeno Andrei, Irina Loghin, Maria Apostolescu, Ilie Neacșu, Emil Rus, Florea Buga, Paul Magheru, Pavel Cherescu, Ioan Sonea și Ioan Miclea.

Sesizarea face obiectul Dosarului nr. 18B/2001 al Curții Constituționale.

În sesizare sunt formulate următoarele critici de neconstituționalitate a dispozițiilor din Regulamentul Camerei Deputaților, astfel cum a fost modificat și completat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 5 din 12 ianuarie 2001:

A. Prevederile art. 34 [în realitate, art. 34¹ lit. a)], potrivit cărora comitetul ordinii de zi este alcătuit din liderii grupurilor parlamentare și aprobă ordinea de zi a ședințelor Camerei, programul de lucru, precum și modificările sau completările aduse ordinii de zi ori programului aprobat, sunt neconstituționale, deoarece art. 61 din Constituție nu prevede o asemenea structură, singurele structuri reglementate de acest text fiind: biroul permanent, președintele, grupurile parlamentare, comisiile permanente, comisiile de anchetă, comisiile speciale și comisiile comune. Se susține că textul în cauză contravine și art. 66 alin. (2) din Legea fundamentală, prin aceea că instituie un mandat imperativ pentru liderii grupurilor parlamentare care votează în numele deputaților grupului respectiv.

B. Se arată că sunt neconstituționale dispozițiile art. 128 (în realitate, art. 128 alin. 2) din regulament, întrucât condiția de cvorum prevăzută la art. 64 din Constituție a fost instituită numai la votul final al legii, deși ar trebui să existe pe întregul parcurs al dezbaterii proiectului de lege. De asemenea, este criticată posibilitatea prevăzută la art. 46¹ (în realitate, art. 46¹ alin. 1), conform căreia ședințele comisiilor permanente pot avea loc în același timp cu cele ale plenului Camerei, considerându-se că astfel deputatul este împiedicat să participe la lucrările în plen.

C. Se apreciază că sunt neconstituționale dispozițiile art. 98 alineatul final din regulament, care prevăd că în plenul Camerei Deputaților nu pot fi aduse amendamente de fond, deoarece: se încalcă drepturile deputaților care ar dori să depună amendamente ca urmare a adoptării de către plen a unor amendamente admise sau respinse de comisie; se împiedică unele amendamente de fond pentru armonizarea proiectului cu prevederile constituționale ori cu

legislația Uniunii Europene; se încalcă dreptul fundamental al deputatului la inițiativă legislativă, prevăzut la art. 73 alin. (1) din Constituție.

D. Ultima critică de neconstituționalitate privește posibilitatea respingerii de către Camera Deputaților a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative la inițiativa comisiei sesizate în fond. Se arată că dispozițiile art. 85¹ din regulament vin în conflict cu prevederile constituționale, deoarece: procesul legislativ este tratat superficial și arbitrar; inițiativele legislative sunt tratate diferențiat, pe criterii oculte; se încalcă dreptul fundamental al fiecărui deputat de a-și exprima opinia cu privire la fiecare proiect sau propunere legislativă aflată pe ordinea de zi a Camerei Deputaților.

În temeiul art. 21 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, președintele Camerei Deputaților a transmis la 9 februarie 2001 punctul de vedere al Biroului permanent al acestei Camere, în care se arată următoarele:

A. Critica referitoare la prevederile art. 34 din Regulamentul Camerei Deputaților este eronată, deoarece în realitate acest text nici nu a fost modificat. De aceea, sub aspect formal se consideră că această critică urmează să fie respinsă, ținându-se seama de faptul că jurisdicția Curții este *in limine litis*. Pe fond se apreciază că „art. 61 alin. (1) din Constituție instituie principiul autonomiei regulamentare a Camerelor parlamentare, în virtutea căruia acestea își stabilesc regulile de organizare și funcționare printr-un regulament propriu. Alineatele următoare ale art. 61 prevăd anumite structuri, ceea ce face ca regulamentele să le cuprindă în mod obligatoriu. De aici nu trebuie trasă concluzia că prin regulamente nu se pot stabili și alte structuri în virtutea principiului constituțional al autonomiei parlamentare. De altfel, există astfel de structuri neprevăzute de Constituție cum sunt grupurile de prietenie, delegații parlamentare externe, a căror constituționalitate nu a fost și nu poate fi contestată. Comitetul ordinii de zi este o structură de lucru a Camerei ce se regăsește în aproape toate parlamentele naționale europene, cu o compoziție politică pluripartidistă, inclusiv în Parlamentul European al Uniunii Europene. Prin natura sa, ordinea de zi este un document politic, care stabilește prioritățile și ordinea dezbaterii punctelor de pe agenda Camerei. Adoptarea acestui document în plenul Camerei s-a dovedit, atât în practica Parlamentului din țara noastră, cât și în parlamentele din alte țări, că permite obstrucția lucrărilor parlamentare în plen, prin propuneri și luări de cuvânt succesive, care epuizează timpul afectat dezbaterilor propriu-zise. Interpretarea din sesizare potrivit căreia mandatul liderilor grupurilor parlamentare la adoptarea ordinii de zi ar avea un caracter imperativ este evident eronată, cât timp nicăieri în regulament nu se prevede că acești lideri se legitimează pe un asemenea mandat. Dimpotrivă, și în alte situații liderii grupurilor parlamentare participă la adoptarea unor decizii care prin natura lor sunt esențialmente politice (negocieri, stin-

gerea unor conflicte, propuneri, luări de cuvânt în numele grupului), ceea ce corespunde naturii și rolului grupurilor parlamentare în funcționarea unui parlament pluralist. Tocmai de aceea, votul liderului este un vot ponderat și corespunde mărimii grupului parlamentar în totalul deputaților. De altfel, interdicția mandatului imperativ este prevăzută de art. 66 din Constituție numai în ceea ce privește definirea mandatului reprezentativ al parlamentarilor”.

B. În legătură cu criticile referitoare la prevederile art. 128 din Regulamentul Camerei Deputaților, în punctul de vedere al Biroului permanent al Camerei Deputaților se arată că acestea „se bazează pe denaturarea prevederilor exprese ale art. 64 din Constituție, care se referă exclusiv la adoptarea de legi, hotărâri și moțiuni, acestea privind doar momentul votului final, prin care legea este adoptată în ansamblul ei. Soluția constituțională este firească într-un parlament pluralist, deoarece, prin natura sa, votul final are un caracter politic, ceea ce presupune în mod necesar prezența majorității membrilor Camerei în astfel de situații”. În ceea ce privește dispozițiile regulamentare ale art. 46¹, se arată că „desfășurarea lucrărilor comisiilor în paralel cu cele ale plenului reprezintă o soluție în general acceptată de parlamentele europene, de care depind eficacitatea activității parlamentare și creșterea calității analizei efectuate în comisiile parlamentare. În orice caz, nu există nici o prevedere constituțională încălcată în acest sens și deputații nu sunt împiedicați să participe la lucrările în plen, deoarece oricând un membru al unei comisii poate fi înlocuit de liderul grupului parlamentar cu un alt deputat din același grup, potrivit art. 46 din regulament. Mai mult, lucrările comisiilor se suspendă ori de câte ori prezența deputaților în plen este necesară, la solicitarea președintelui Camerei, potrivit art. 46¹ alin. (2) din regulament”.

C. Potrivit punctului de vedere al Biroului permanent al Camerei Deputaților, critica vizând dispozițiile art. 98 alineatul final din regulament nu este întemeiată, deoarece „necesitatea prezentării tuturor amendamentelor de fond la comisia sesizată în fond este esențială pentru asigurarea elaborării unui proiect de lege de calitate. Aceasta presupune ca amendamentele de fond să fie în toate cazurile examinate de comisia sesizată în fond, eliminându-se practicile de obstrucție a procesului legislativ, prin prezentarea de amendamente de fond direct în plen, încălcându-se obligația regulamentară de depunere a acestora la comisie cu scopul întreruperii dezbaterilor în plen pentru noua examinare în comisie. Este evident că pe această cale nu se încalcă nici o prevedere constituțională, dreptul de a depune amendamente fiind în exclusivitate reglementat de Regulamentul Camerei Deputaților. Este adevărat că sub aspectul justificării doctrinei, dreptul la amendamente a fost legat de dreptul de inițiativă legislativă, prevăzut de art. 73 alin. (1) din Constituție. Dar aceasta nu are semnificația identificării dreptului la amendamente cu drep-

tu de inițiativă legislativă, cât timp, potrivit art. 73 alin. (4) din Constituție, o asemenea inițiativă se exercită numai prin propuneri legislative redactate în forma cerută pentru proiectele de legi. Or, evident, amendamentul nu este un proiect de lege“.

D. În sfârșit, referitor la criticile aduse art. 85¹, în punctul de vedere al Biroului permanent al Camerei Deputaților se arată că acestea sunt lipsite de obiect, întrucât dispozițiile respective, care au figurat în proiectul de hotărâre pentru modificarea regulamentului, nu au fost adoptate de plenul Camerei Deputaților.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând sesizarea, punctul de vedere al Biroului permanent al Camerei Deputaților, comunicat de președintele acesteia, raportul judecătorului-raportor, prevederile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. b) din Constituție, precum și ale art. 2, 3, 12 și 21 din Legea nr. 47/1992, republicată, să se pronunțe asupra constituționalității Regulamentului Camerei Deputaților.

Obiectul sesizării îl formează, potrivit redactării acesteia, prevederile art. 34¹ lit. a), ale art. 128 alin. 2, ale art. 46¹ alin. 1, ale art. 98 alineatul final și ale art. 85¹ din Regulamentul Camerei Deputaților (este utilizată numerotarea indicată în Hotărârea Camerei Deputaților nr. 5 din 12 ianuarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 15 ianuarie 2001).

Curtea constată însă că art. 85¹, deși a fost cuprins în proiectul menționatei hotărâri, nu a fost totuși adoptat de plenul Camerei Deputaților, astfel încât acest text nu poate face obiectul controlului de constituționalitate.

Întrucât Regulamentul Camerei Deputaților a fost republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 31 ianuarie 2001, dându-se articolelor o nouă numerotare, în cadrul prezentei decizii va fi avută în vedere această numerotare. Astfel Curtea reține că art. 34¹ lit. a), art. 128 alin. 2, art. 46¹ alin. 1 și art. 98 alineatul final au devenit, respectiv, art. 35 lit. a), art. 134 alin. 2, art. 49 alin. 1 și art. 101 alineatul final.

Examinând conținutul sesizării, Curtea Constituțională constată următoarele:

A. Prima critică de neconstituționalitate se referă la dispozițiile art. 35 lit. a) din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, dispoziții conform cărora: „*Comitetul ordinii de zi este alcătuit din liderii grupurilor parlamentare sau din locțiitorii acestora și are următoarele atribuții;*

a) aprobă ordinea de zi a ședințelor Camerei și programul de lucru al acesteia, precum și modificările sau completările aduse ordinii de zi sau programului aprobat;“

Se consideră că aceste prevederi regulamentare vin în conflict cu dispozițiile constituționale ale art. 61 și ale

art. 66 alin. (2), deoarece: Comitetul ordinii de zi nu este nominalizat în Constituție; acest comitet se subrogă plenui Camerei Deputaților; prin art. 35 lit. a) se instituie un mandat imperativ pentru fiecare lider de grup parlamentar, care votează în Comitetul ordinii de zi în numele tuturor deputaților ce formează grupul respectiv, grup constituit pe criterii politice și, în aceste condiții, executarea mandatului de deputat nu se face în serviciul poporului, ci în serviciul unui partid politic; deputații care nu doresc să voteze ordinea de zi și programul în forma propusă nu mai au nici o posibilitate să își exprime opinia, deoarece mandatul lor este transferat liderului de grup; liderul grupului majoritar din Cameră are puteri discreționare, stabilind cu de la sine putere ordinea de zi și programul acesteia, dacă se are în vedere că reprezintă în Comitetul ordinii de zi cel mai mare număr de deputați.

Curtea reține că prevederile art. 61 și ale art. 66 alin. (2) din Constituție au următorul conținut:

— Art. 61: „(1) *Organizarea și funcționarea fiecărei Camere se stabilesc prin regulament propriu. Resursele financiare ale Camerelor sunt prevăzute în bugetele aprobate de acestea.*

(2) *Fiecare Cameră își alege un birou permanent. Președintele Camerei Deputaților și președintele Senatului se aleg pe durata mandatului Camerelor. Ceilalți membri ai birourilor permanente sunt aleși la începutul fiecărei sesiuni. Membrii birourilor permanente pot fi revocați înainte de expirarea mandatului.*

(3) *Deputații și senatorii se pot organiza în grupuri parlamentare, potrivit regulamentului fiecărei Camere.*

(4) *Fiecare Cameră își constituie comisii permanente și poate institui comisii de anchetă sau alte comisii speciale. Camerele își pot constitui comisii comune.*

(5) *Birourile permanente și comisiile parlamentare se alcătuiesc potrivit configurației politice a fiecărei Camere.*“;

— Art. 66 alin. (2): „*Orice mandat imperativ este nul.*“

Din examinarea dispozițiilor constituționale ale art. 61 rezultă că, într-adevăr, printre structurile interne ale Camerei Deputaților nu este nominalizat Comitetul ordinii de zi. Cu toate acestea, având în vedere sistemul izvoarelor dreptului parlamentar, urmează să se constate că dispozițiile constituționale nu pot să reglementeze, și deci să nominalizeze, decât cele mai importante structuri, fără a interzice însă instituirea altor structuri interne pe calea altor izvoare de drept. Astfel fiind, nominalizarea unui organism printr-un alt act normativ decât Constituția nu vine în conflict cu litera și spiritul Legii fundamentale, dacă această nominalizare nu înlătură structuri și principii instituite prin Constituție.

Referitor la susținerea în sensul căreia Comitetul ordinii de zi s-ar subroga plenului Camerei, Curtea constată că nici aceasta nu poate fi primită. Într-adevăr, din interpretarea prevederilor art. 35 lit. a) din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, coroborate cu dispozițiile constituționale, se poate observa că este vorba despre o structură organizatorică internă menită să sprijine plenul

Camerei în realizarea funcțiilor acesteia, iar nu să o înlocuiască.

Nu este întemeiată nici susținerea conform căreia deputații care nu ar dori să voteze ordinea de zi și programul în forma propusă nu mai au nici o posibilitate să-și exprime opinia, mandatul lor fiind practic transferat liderului de grup. Aceasta pentru că, potrivit art. 80 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, proiectul ordinii de zi și proiectul programului de lucru se întocmesc de Biroul permanent, care este alcătuit potrivit configurației politice a Camerei. Sub un alt aspect, este necesar ca grupul parlamentar să acționeze pe baza disciplinei de partid, așadar cu recunoașterea autorității liderului său, din moment ce constituirea grupului s-a făcut pe criteriul afinității politice. În sfârșit, prezintă importanță și faptul că, potrivit art. 85 alineatul final din regulament, în proxima ședință a Camerei, după votul din Comitetul ordinii de zi liderii grupurilor parlamentare au dreptul să prezinte plenui Camerei poziția grupului propriu față de ordinea de zi și programul de lucru.

Curtea constată, de asemenea, că este neîntemeiată susținerea potrivit căreia liderul grupului majoritar din Cameră are puteri discreționare, stabilind cu de la sine putere ordinea de zi și programul acesteia, dacă se are în vedere că reprezintă în Comitetul ordinii de zi cel mai mare număr de deputați. Aceasta deoarece, potrivit art. 36 alin. 1 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, Comitetul ordinii de zi hotărăște cu majoritatea rezultată din ponderea votului fiecărui membru prezent, iar această pondere este dată de proporția grupului parlamentar reprezentat de lider în numărul total al deputaților, președintele Camerei neavând drept de vot. În acest fel se respectă reguli de bază ale democrației parlamentare, și anume reprezentativitatea și proporționalitatea în luarea deciziilor, asigurându-se opoziției posibilitatea de exprimare, iar majorității posibilitatea de a decide după ce a luat cunoștință de argumentele opoziției.

În ceea ce privește susținerea referitoare la încălcarea mandatului reprezentativ, Curtea constată că nici aceasta nu poate fi reținută. Într-adevăr, art. 66 din Constituție se referă la raporturile constituționale dintre ales și alegător, precum și la raporturile dintre ales și partidul politic din care face parte. Acest text constituțional fundamentează interdicția revocării înainte de expirarea mandatului parlamentar, neurmărind reglarea raporturilor din interiorul Camerei Deputaților.

Față de cele arătate Curtea constată că dispozițiile art. 35 lit. a) din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, nu încalcă prevederile art. 61 și ale art. 66 alin. (2) din Constituție.

B. A doua critică de neconstituționalitate are în vedere dispozițiile art. 134 alin. 2 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, dispoziții potrivit cărora: *„În cadrul procedurii legislative prevederile alin. 1 se aplică numai la votul*

pentru adoptarea legii în ansamblul ei, precum și atunci când, potrivit prevederilor prezentului regulament, se supune la vot respingerea proiectului de lege sau a propunerii legislative.“ În conformitate cu alin. 1 al acestui articol, *„Camera Deputaților adoptă legi, hotărâri și moțiuni în prezența majorității deputaților“*. În subsidiar, autorii sesizării critică și prevederile art. 49 alin. 1, conform cărora *„În timpul sesiunii ședințele comisiilor permanente pot avea loc în același timp cu cele ale plenului Camerei, pe baza aprobării date de Comitetul ordinii de zi“*, considerându-se că astfel deputatul este împiedicat să participe la lucrările în plen.

În ceea ce privește alin. 2 al art. 134, se consideră că acesta este neconstituțional, deoarece condiția de cvorum, prevăzută la art. 64 din Constituție (*„Camera Deputaților și Senatul adoptă legi, hotărâri și moțiuni, în prezența majorității membrilor“*), a fost instituită numai pentru momentul votului final al legii, deși acest cvorum ar trebui să fie asigurat pe întregul parcurs al dezbaterii proiectului de lege.

Examinând această susținere, Curtea constată că până la această modificare a Regulamentului Camerei Deputaților erau prevăzute două categorii de cvorum — cvorumul de lucru și cel de vot —, care erau identice. Dintre acestea numai cvorumul de vot este reglementat prin Constituție, și anume prin art. 64: *„Camera Deputaților și Senatul adoptă legi, hotărâri și moțiuni, în prezența majorității membrilor.“* De aceea nimic nu împiedică instituirea prin regulament a unui alt cvorum de lucru decât cvorumul de vot.

De altfel, prin Decizia nr. 95 din 30 iunie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 13 iulie 1998, Curtea Constituțională a reținut că *„Parlamentul, în virtutea autonomiei sale regulamentare, poate să prevadă, cu titlu de excepție de la dispozițiile art. 39 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, un cvorum diferit pentru ședințele în care se dezbate alte probleme decât adoptarea de legi, hotărâri sau moțiuni“*.

Cu privire la critica adusă art. 49 alin. 1 din regulament, Curtea constată că desfășurarea în același timp a ședințelor comisiilor parlamentare cu cele ale plenului Camerei nu contravine nici unei dispoziții constituționale atâta timp cât cvorumul de vot este asigurat.

C. Ultima critică privește dispozițiile art. 101 alineatul final din regulament, dispoziții care prevăd: *„În plenul Camerei nu pot fi depuse amendamente de fond.“* Se consideră că prin această reglementare se încalcă drepturile deputaților care ar dori să depună amendamente ca urmare a adoptării de către plen a unor amendamente admise sau respinse de comisii.

Analizând critica formulată, Curtea constată că dispozițiile constituționale nu reglementează procedura amendamentelor. Chiar dacă amendamentele pot fi înscrise în conceptul larg de inițiativă legislativă, Curtea reține că

art. 73 alin. (1) din Constituție se mărginește să reglementeze inițiativa legislativă numai în ceea ce privește subiectele acesteia. De aceea, Camera Deputaților, în virtutea autonomiei sale regulamentare instituite prin art. 61 alin. (1)

teza întâi din Constituție, are dreptul să reglementeze procedura amendamentelor.

Față de cele arătate, urmează să se constate că dispozițiile art. 35 lit. a), ale art. 134 alin. 2, ale art. 49 alin. 1 și ale art. 101 alineatul final din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 144 lit. b) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.b), ale art. 21 și 22 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Constată că prevederile art. 35 lit. a), ale art. 49 alin. 1, ale art. 101 alineatul final și ale art. 134 alin. 2 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, sunt constituționale.

Prezenta decizie se comunică Camerei Deputaților și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată astăzi, 21 februarie 2001.

Deliberarea a avut loc la 21 februarie 2001 și la ea au participat: Lucian Mihai, președinte, Costică Bulai, Constantin Doldur, Kozsokár Gábor, Ioan Muraru, Nicolae Popa, Lucian Stângu, Romul Petru Vonica, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TURISMULUI

ORDIN

pentru modificarea anexei la Ordinul președintelui Autorității Naționale pentru Turism nr. 141/1999 privind aprobarea nivelului tarifelor percepute pentru prestările de servicii efectuate de Oficiul de Autorizare și Control în Turism (O.A.C.T.)

Ministrul turismului,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Turismului,

având în vedere propunerile Direcției generale de autorizare și control, emite următorul ordin:

Articol unic. — Punctele 5, 6 și 7 din anexa la Ordinul președintelui Autorității Naționale pentru Turism nr. 141/1999, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 23 decembrie 1999, se modifică și vor avea următorul cuprins:

„5. Acordarea și vizarea certificatelor de clasificare pentru pensiunile turistice și agroturistice din mediul rural de 1—2 flori, până la 5 camere (inclusiv) 150.000 lei

6. Acordarea și vizarea certificatelor de clasificare pentru pensiunile turistice și agroturistice din mediul rural de 1—2 flori, peste 5 camere 295.000 lei

7. Acordarea și vizarea certificatelor de clasificare pentru pensiunile turistice și agroturistice din mediul rural de 3—4 flori 700.000 lei“

Ministrul turismului,
Matei-Agathon Dan

București, 14 februarie 2001.

Nr. 100.

ACTE ALE COMISIEI NAȚIONALE A VALORILOR MOBILIARE

COMISIA NAȚIONALĂ A VALORILOR MOBILIARE

ORDIN

pentru abrogarea Regulamentului nr. 6/1998 privind organizarea și funcționarea organismului de autoreglementare pentru piețele reglementate de valori mobiliare

În temeiul prevederilor art. 11 alin. 2, art. 13 alin. 1 și 2 și ale art. 14 alin. 1 din Legea nr. 52/1994 privind valorile mobiliare și bursele de valori,

Vicepreședintele Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare emite următorul ordin:

Art. 1. — Se abrogă Regulamentul nr. 6/1998 privind organizarea și funcționarea organismului de autoreglementare pentru piețele reglementate de valori mobiliare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 366 din 28 septembrie 1998.

Art. 2. — Secretariatul general va aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Vicepreședintele Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare,
prof. univ. dr. **Gabriela Anghelache**

București, 27 februarie 2001.
Nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).
Adresa pentru publicitate : Centrul pentru relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.
Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro